

добъръ и ученъ духовникъ. Ето духовно лице, каквото се иска отъ прѣдставителитѣ ни въ Цариградъ, рѣкохъ всички, и граждани, и общинари, и, безъ никакво друго придирване за живота, характера и, учеността на това лице, още въ първото си засѣдание градската епархиална община удобри испращанieto на архимандрита Пахомия въ Цариградъ, духовно лице прѣдставителъ отъ Търновската епархия, който и, снабденъ съ нужнитѣ писма и пѣтни разноски, заминж за назначението си.

Въ онова врѣме народно-черковната ни борба съ Патриаршията бѣше приостановена съ едно, тѣй да кажж, тацитно и врѣменно примирие, извикано и наложено отъ общата цѣль: прѣмахването на българската уния, или поне нейното по възможность намаление и ограничение. Условието, тѣй също тацитно и зрѣменно, на това примирие бѣше, че българскитѣ прѣдставители въ Цариградъ, мирски и духовни, и грѣцката Патриаршия никакъ не си противодѣйствувахж, напротивъ, съдѣйствувахж за постиганиято на тая обща цѣль; Патриаршията употреби въ борбата срѣщу унията не само своитѣ питомци отъ българска народность, но и духовни лица отъ българското въ Цариградъ прѣдставителство. Прѣосвященный Антимъ — бившии първи нашъ Екзархъ — тогива още служителъ на Патриаршията, биде испратенъ отъ нея срѣщу унията въ Лозенградъ (мѣсторождението на Антима) и М.-Търново. Въ този послѣдния градъ Патриаршията испрати и духовния нашъ прѣдставителъ, Архимандрита Пахомия, навѣрно съ съгласието на българското народно прѣдставителство, гдѣто той се установи за по-дълго врѣме и успѣ въ мисията си, расгурянието на униатското гнѣздо въ тоя градъ.

Като единъ отъ дѣйцитѣ по черковния ни въпросъ онова врѣме, знаяхъ течението на работитѣ му въ Цариградъ, било отъ българскитѣ тамъ вѣстници, било отъ корреспоиенцията на Търновската община, която секретарьтъ ѝ, учительтъ Н. Златарски, водѣше съ прѣдставителството ни въ Цариградъ¹⁾. Въ 1862 г. обаче, велѣдствие вѣстаническото

¹⁾ Г-нъ В. Златарски, единъ отъ синоветѣ на учителя Н. Златарски, сега и той учитель-прѣповодатель на Българската История въ Соф. мъжка гимназия, се е постаралъ да прибере архивата — всичката корреспоиенция — на покойния си баща, която сега привежда въ редъ и е въ намѣрение да напечати. Видѣхъ нѣкои писма отъ тая грамадна корреспоиенция. Тя е една важна историческа колекция, особно по тогавашното наше народно-черковно движение, и намѣрението на младия Златарски е похвално и заслужва всеко насърчавание.